

SEN

Vonku sneží. Oblaky cítiac sa ťažké, prikrývajú krajinu, tú moju vlasť slovenskú. Vločky dopadajúce na lesy, stromy a záhrady vytvárajú bielu prikrývku, ktorá sa v lúčoch slnka tak nádherne ligoce. A ja? Ja v teple svojho domova vnímam praskot dreva v kŕbe a blues mi čaruje úsmev na tvári. Sedím prikrýta starou dekou, ktorú „uštrikovala“ moja starká. Je to pár dní čo nás opustila.

Vôňa jedličky sa šíri izbami nášho domu. Zakláňam hlavu... moje horúce líca chladia slzy stekajúce po tvári. Unavené telo sa kĺže pod dekou. Lahám si na bok v rukách pevne zvierajúc konce deky. Starkina tvár sa na mňa usmieva. Nežné ruky ma hľadajú... v ušiach mi znie uspávanka, ktorú mi kedysi v detstve spievala. Viečka oťažievajú a po chvíli nevidím nič len tmú. Ticho strieda nával spomienok a akýsi hlas pýtajúci sa: „Prečo je to tak?!“ – Nechápujú odpovedám tichom. Snažím sa upratať si tú hromadu myšlienok, ktorá ma núti neuvažovať racionálne. A tak som začala pekne a pomaly radradom deliť svoje myšlienky. Po chvíli som sa ocitla na akejsi lúke. Bola taká nádherná. Lúka plná kvetov. Ich farby boli také čisté a jasné... Mala som pocit ako keby ožilo plátno najdokonalejšieho ma-

liara ... samotného Boha. Uprostred lúky bolo jazierko a pri ňom lavička. Z tej diaľky som videla iba postavu ženy, ktorá mi bola otočená chrbtom. Pohľad na ňu vo mne vyvolával nutkanie ísť za ňou. Odvážila som a a pri pomalej chôdzi som bruškami prstov hladila kvety, z ktorých sa uvoľňovala vôňa. Zrazu som bola tak blízko pri žene, ktorá spievala starkinu uspávanku. Áno, bola to ona. Moja babička! „Babička, ako som sa sem dostala? Kde som? Čo sa to deje?“ Bola som taká zmätená.

„Lana, dieťa moje,“ povedala a usmiala sa, „Pod si sem ku mne sadnúť.“ Podišla som bližšie a sadla si. Chvíľku ticha prerušila slovami: „Nohami kráčajte po zemi, ale srdcom buďte v nebi, to povedal Pán. Lana, miláčik, ty snívaš.“ Dvihla som pohľad zo zeme. Vánok mi osušil tvár od slz. „Prečo babička? Prečo?“ spýtala som sa. „Keď nás niekto prichádza žiadať

o pomoc, prichádza preto, aby nám pomohol vyliečiť tú časť duše, o ktorej ani nevieme, že bola poranená,“ odpovedala a jemne mi začala hladiť ruky. Jej dlane boli tak teplé a jemné. „Babička, keď ja sa bojím.“ „Čoho Lana?“ opýtala sa. „Smrti,“ zašepkala som. „Ešte nikdy som o nikoho neprišla. A teraz? Zrazu si preč a bolesť sa násobí.“ „Anjeli sa umierania nestránia. Keď nadišiel čas, pomáhajú nám s týmto prechodom. Sú na našej strane, a potom čo opustíme ľudské telo, nás vítajú. Anjeli nás zbavujú strachu zo smrti. Dávajú nám istotu, že môžeme lietať.“ Nastalo ticho. Vnímam len šum trávy a teplo babičkiných dlaní. Z môjho suchého hrdla sa dostal trasúci hlások: „Nechápem... Prečo?“

Babičkiné ruky teraz už držali v dlaniach moju tvár. Jej hlboký pohľad prenikal až do mojej duše. „Nesnaž sa to pochopiť, lebo niekedy to nemáš pochopiť, ale prijať,“ riekla. Tak veľmi som ju chcela objasť. Zastvorila som oči a naklonila sa smerom k nej. Áno! Teplo jej objatia. Znovu ho cítim. Keď som však otvorila oči, ležala som schúlená pod dekou. Tvár mokrá od slz a do uší sa mi dostávala melódia blues. Vzhliadnuc k nebu som zašepkala: „LÚBIM ŤA!“

BETKA